

HOTĂRÂREA CURȚII
DIN 14 MAI 1974¹

**J. Nold, Kohlen- und Baustoffgroßhandlung
împotriva Comisiei Comunităților Europene**

Cauza 4/73

În cauza 4/73,

J. NOLD, KOHLEN- UND BAUSTOFFGROßHANDLUNG, societate în comandită de naționalitate germană, cu sediul social în Darmstadt, reprezentată de Manfred Lütkehaus, avocat în Baroul din Essen, cu domiciliul ales în Luxemburg, la cabinetul lui André Elvinger, 84, Grand-Rue,

reclamantă,

împotriva

COMISIEI COMUNITĂȚILOR EUROPENE, reprezentată de Dieter Oldekop, consilierul său juridic, în calitate de agent, cu domiciliul ales în Luxemburg, la biroul consilierului său juridic, Pierre Lamoureux, 4, boulevard Royal,

pârâtă,

susținută de

RUHRKOHLE AKTIENGESELLSCHAFT, societate pe acțiuni cu sediul social în Essen,

și

RUHRKOHLE VERKAUFS-GESELLSCHAFT MBH, societate comercială cu răspundere limitată cu sediul social în Darmstadt, reprezentată de Otfried Lieberknecht, avocat în Baroul din Düsseldorf, cu domiciliul ales în Luxemburg, la cabinetul lui Alex Bonn, 22, Côte d'Eich,

interveniente,

având ca obiect o cerere în anularea Deciziei Comisiei din 21 decembrie 1972 de autorizare a unor noi condiții de vânzare pentru Ruhrkohle AG,

CURTEA,

constituită din R. Lecourt, președinte, A. M. Donner și M. Sørensen, președinți de cameră, R. Monaco, P. Pescatore (raportor), H. Kutscher, C. Ó Dálaigh și A. J. Mackenzie Stuart, judecători,

avocat general: A. Trabucchi,
grefier: A. Van Houtte,

¹ Limba de procedură: germana.

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Întrucât prin acțiunea intentată la 31 ianuarie 1973, întreprinderea J. Nold, societate în comandită care desfășoară o afacere angro cu cărbune și materiale de construcții în Darmstadt, a solicitat — în ultima versiune a concluziilor sale — anularea Deciziei Comisiei din 21 decembrie 1972 de autorizare a unor noi condiții de vânzare pentru Ruhrkohle AG (JO L 120, 1973, p. 14) și, în subsidiar, constatarea nulității și inaplicabilității deciziei respective în măsura în care aceasta o privește pe reclamantă.

Aceasta se plânge, în esență, că decizia respectivă a autorizat Agenția comercială pentru cărbune din Ruhr să condiționeze livrarea directă a cărbunelui de încheierea unor contracte ferme pe doi ani, care prevedeau o achiziție minimă de 6 000 de tone pe an pentru aprovizionarea gospodăriilor și industriei mici, tonaj care depășește cu mult vânzările sale anuale în acest sector, precum și că i-a retras statutul său de angrosist direct.

Cu privire la admisibilitate

2 Întrucât Comisia nu a contestat admisibilitatea acțiunii.

Pe de altă parte, Ruhrkohle AG și Ruhrkohle-Verkaufs GmbH, interveniente, au susținut că acțiunea este inadmisibilă pe motivul lipsei de interes al reclamantei.

De fapt, intervenientele consideră că, în cazul în care aceasta obține câștig de cauză prin anularea Deciziei din 21 decembrie 1972, hotărârea Curții ar avea ca efect să reinstituie reglementarea comercială anterioară celei care constituie obiectul deciziei în cauză.

Reclamanta nu îndeplinește, însă, nici cerințele prevăzute de reglementarea anterioară, astfel încât, indiferent de rezultatul acțiunii, își pierde calitatea sa de angrosist direct.

3 Întrucât această excepție nu poate fi admisă.

În fapt, în cazul în care decizia atacată este anulată ca urmare a obiecțiilor ridicate, Comisia ar fi obligată, cel mai probabil, să înlocuiască reglementarea comercială autorizată cu dispoziții noi, în conformitate cu situația reclamantei.

Prin urmare, nu i se poate nega acesteia un interes de a urmări anularea deciziilor în cauză.

Cu privire la fond

4 Întrucât reclamanta nu a precizat, cu privire la motivele de anulare enunțate la articolul 33 din Tratatul CECO, obiecțiile pe care le invocă împotriva deciziei în litigiu.

5 În orice caz, o parte semnificativă a argumentației sale trebuie respinsă de îndată, în măsura în care aceasta se referă la obiecții care nu au legătură cu dispozițiile deciziei atacate a Comisiei, ci cu raporturile sale cu părțile interveniente.

6 În măsura în care obiecțiile privesc decizia Comisiei, argumentația scrisă și cea orală a reclamantei invocă, în esență, motivele de încălcare a unor norme fundamentale de procedură și de încălcare a tratatului sau a oricărei norme de drept privind aplicarea acestuia.

Aceste motive se întemeiază, în special, în ceea ce privește condițiile noi stabilite pentru aprovizionarea directă de la minele de cărbuni, pe o motivare insuficientă a deciziei atacate, pe o discriminare la adresa reclamantei, precum și pe o pretinsă atingere adusă drepturilor sale fundamentale.

1. Cu privire la insuficiența motivării și la discriminare

7 Întrucât prin Decizia din 27 noiembrie 1969, Comisia a autorizat, în temeiul articolului 66 alineatele (1) și (2) din Tratatul CECO, fuziunea majorității societăților miniere din Ruhr în cadrul unei societăți unice, Ruhrkohle AG.

Articolul 2 alineatul (1) din decizia respectivă obligă noua societate să prezinte Comisiei, spre autorizare, orice modificare adusă condițiilor sale de vânzare.

La 30 iunie 1972, Ruhrkohle AG a adresat Comisiei o cerere în acest sens.

Comisia a acordat autorizația respectivă prin Decizia din 21 decembrie 1972, care constituie obiectul litigiului.

Prin reglementarea astfel aprobată, sunt stabilite condiții noi în ceea ce privește cantitățile minime pe care comercianții trebuie să se angajeze să le cumpere pentru a se bucura de dreptul la aprovizionare directă de la producător.

În special, în cazul comerciantului, livrările directe sunt supuse condiției de a încheia contracte pe doi ani privind o achiziție minimă de 6 000 de tone pe an pentru aprovizionarea gospodăriilor și a industriei mici.

8 Întrucât se contestă faptul că s-a permis societății Ruhrkohle AG de către Comisie să stabilească în mod arbitrar această cerință, astfel încât, având în vedere valoarea și natura vânzărilor sale anuale, reclamanta s-a văzut eliminată de la aprovizionarea directă și pusă în poziția de comerciant de rangul doi, cu dezavantajele comerciale specifice acesteia.

Pe de o parte, reclamanta consideră discriminatoriu faptul că, spre deosebire de alte întreprinderi, aceasta a fost eliminată de la livrarea directă de către producător și că se găsește astfel într-o situație mai defavorabilă decât cea a comercianților care au în continuare acest beneficiu.

Pe de altă parte, reclamanta invocă articolul 65 alineatul (2) care, într-un caz asemănător cu cel prevăzut la articolul 66, nu autorizează acordurile de vânzare în comun decât dacă aceste acorduri contribuie „la o îmbunătățire substanțială a producției sau distribuției produselor în cauză”.

9 Întrucât în motivarea deciziei sale, Comisia a subliniat că a fost conștientă că introducerea unor noi condiții de vânzare va avea ca efect retragerea posibilității de a cumpăra direct de la producător în cazul unui număr de comercianți, ca urmare a absenței capacității acestora de a-și asuma angajamentele menționate anterior.

Comisia justifică această măsură prin necesitatea, în cazul Ruhrkohle AG, în contextul unei scăderi majore a vânzărilor de cărbune, de a raționaliza distribuția acestuia prin limitarea colaborării directe la comercianți care sunt în măsură să îi garanteze un volum de vânzări corespunzător.

Condiția unui angajament contractual privind un tonaj anual minim trebuie să asigure, de fapt, minelor de cărbune o comercializare uniformă, în cantități adaptate ritmului producției acestora.

10 Întrucât rezultă, din explicațiile oferite de Comisie și de interveniente, că stabilirea criteriilor precizate anterior poate fi justificată nu numai de condițiile tehnice ale exploatarea minelor de cărbune, ci și de dificultățile economice speciale create de recesiunea producției de cărbune.

Prin urmare, rezultă că aceste criterii, stabilite printr-un act cu aplicare generală, nu pot fi considerate discriminatorii și sunt motivate corespunzător în Decizia din 21 decembrie 1972.

În ceea ce privește aplicarea acestor criterii, nu se pretinde că reclamanta este tratată diferit față de celelalte întreprinderi care, nereușind să îndeplinească condițiile impuse de legislația nouă, au pierdut, ca și ea, beneficiul achiziționării directe de la producător.

11 Întrucât prin urmare, aceste obiecții trebuie respinse.

2. Cu privire la obiecția întemeiată pe pretinsa încălcare a drepturilor fundamentale

12 Întrucât reclamanta susține, în ultimul rând, că unele dintre drepturile sale fundamentale au fost încălcate prin aceea că restricțiile impuse de noua reglementare comercială autorizată de Comisie au ca efect, prin eliminarea aprovizionării directe, periclitarea atât a rentabilității întreprinderii, cât și a dezvoltării libere a activității sale comerciale, până în punctul în care este pusă în pericol însăși existenței acesteia.

Astfel decizia aduce atingere, în ceea ce privește reclamanta, unui drept asemănător dreptului de proprietate, precum și dreptului la libera exercitare a activităților profesionale, protejate prin Legea fundamentală a Republicii Federale Germania, prin constituțiile celorlalte state membre, precum și prin diverse instrumente internaționale, în special Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului din 4 noiembrie 1950, inclusiv Protocolul adițional din 20 martie 1952.

13 Întrucât după cum Curtea s-a pronunțat deja, drepturile fundamentale fac parte din principiile generale de drept a căror respectare este asigurată de Curte.

Pentru a asigura apărarea acestor drepturi, Curtea este obligată să se inspire din tradițiile constituționale comune statelor membre și, prin urmare, nu poate accepta măsuri incompatibile cu drepturile fundamentale recunoscute și garantate de constituțiile acestor state.

Instrumentele internaționale privind apărarea drepturilor omului, la care statele membre au cooperat sau au aderat, pot furniza, de asemenea, indicații de care trebuie să se țină seama în cadrul dreptului comunitar.

Obiecțiile ridicate de reclamantă trebuie apreciate în lumina acestor principii.

14 Întrucât deși se garantează protecția dreptului de proprietate prin sistemul constituțional al fiecărui stat membru și se acordă garanții similare la exercitarea liberă a comerțului, muncii și altor activități profesionale, drepturile astfel garantate, departe de a părea prerogative absolute, trebuie apreciate în lumina funcției sociale a bunurilor și activităților apărute.

Din această cauză, drepturile de această natură nu sunt garantate prin lege decât sub rezerva unor limitări prevăzute în funcție de interesul public.

În cadrul ordinii juridice comunitare este, de asemenea, legitim ca aceste drepturi să fie supuse, în cazul în care este necesar, anumitor limitări justificate de obiectivele de interes general urmărite de Comunitate, cu condiția să nu se aducă atingere substanței acestor drepturi.

În ceea ce privește garanțiile conferite întreprinderii în special, acestea nu pot în nici un caz să fie extinse pentru a apăra simple interese sau posibilități comerciale, al căror caracter aleatoriu este inerent însăși esenței activității economice.

15 Întrucât dezavantajele pretinse de reclamantă sunt, în realitate, consecința evoluției economice, nu a deciziei atacate.

În contextul schimbărilor economice determinate de recesiunea producției de cărbune, sarcina reclamantei era să facă față situației noi și să procedeze ea însăși la reconversiile necesare.

16 Având în vedere toate aceste motive menționate anterior, obiecția invocată trebuie respinsă.

17 Prin urmare, acțiunea trebuie respinsă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

18 Întrucât în conformitate cu articolul 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată.

Reclamanta a căzut în pretenții.

19 Ordonanța președintelui din 14 martie 1973 și ordonanța Curții din 21 noiembrie 1973 au rezervat cheltuielile de judecată privind cererea de suspendare a executării deciziei atacate și, respectiv, cererea de intervenție.

20 Prin ordonanța din 21 iunie 1973, Curtea a obligat reclamanta la plata cheltuielilor de judecată efectuate, la data respectivă, de societățile Ruhrkohle AG și Ruhrkohle-Verkaufs GmbH în cauza principală și în procedura ordonanței președințiale.

Pentru aceste motive,

CURTEA,

respingând orice alte concluzii, mai ample sau contrare, hotărăște:

1) Respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată.

2) Obligă reclamanta la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a cheltuielilor rezervate prin ordonanțele din 14 martie și 21 noiembrie 1973, precum și a celor care fac obiectul ordonanței din 21 iunie 1973.

Pescatore

Kutscher

Ó Dálaigh

Mackenzie Stuart

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 14 mai 1974.

Grefier

A. Van Houtte

Președinte

R. Lecourt